

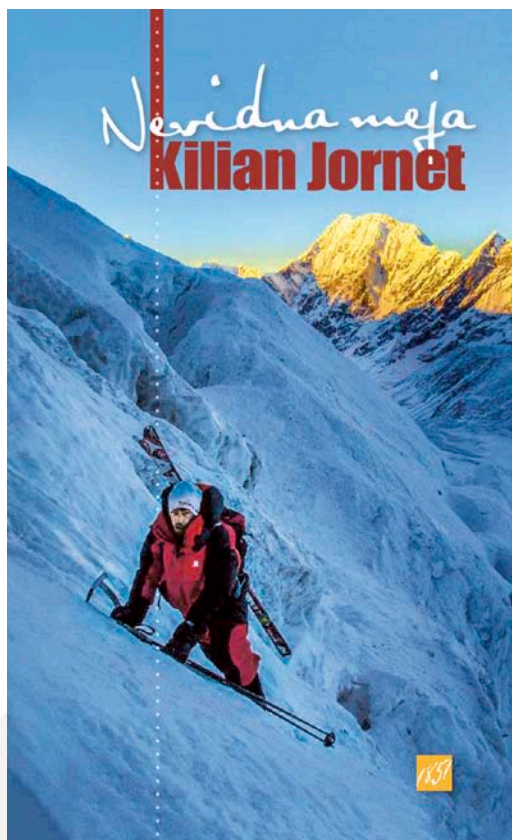

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

Prva slovenska založba

CELJE - LJUBLJANA

KILIAN JORNET: NEVIDNA MEJA

Podatki o knjigi

- Naslov: Nevidna meja
- Avtor: Kilian Jornet
- Prevod: Veronika Rot
- Spremn beseda: Nejc Kuhar
- Urednica: Alenka Veber
- Cena: 20 €
- Velikost: 125 mm x 210 mm
- Vezava: broširano
- Število strani: 248
- ISBN: 978-961-278-207-8
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba

Kontakt

Uredništvo

telefon 01.244.36.70

mohorjeva@siol.net

Če ne sanjamo, smo mrtvi

Zgodba, ki jo Kilian Jornet pripoveduje, je razpeta med stvarnostjo in izmišljijo. Prvi del, še posebno prvi dve poglavji, temelji na resničnih dogodkih. Za odpravo v Himalajo je navdih dobil v izkušnjah, ki jih je doživel pozimi leta 2013 v Nepalju z dvema kolegom (Jordijem Tosasem in Jordijem Corominasem). Liki, njihove zgodbe in oseba, ki jo knjiga nagovarja, pa so del njegove domišljije.

»Knjiga bo marsikoga navdušila še bolj kot njegovi tekmovalni uspehi, saj tudi tu že premika meje mogočega in postavlja nove kriterije osvajanja visokih gor. Knjiga ima visok tempo, kot njegovo življenje in bralcu praktično ne pusti dihati, zagotovo pa mu da razmišljati, saj v njej lahko najdemo veliko življenjskih napotkov. Skratka, knjiga vredna branja, tudi zato, ker je del nje posvečen Sloveniji.« (Nejc Kuhar)

O avtorju

Kilian Jornet (1987) je otroška leta preživel v planinskem zavetišču Cap del Rec in visoke gore so bile njegovo otroško igrišče. Pri komaj petih letih se je povzpel na gori Aneto in Posets, najvišja vrhova v Pirenejih, že pri desetih pa je prehodil celotno pirenejsko gorsko verigo.

Je večkratni svetovni prvak serije gorskih tekov *Skyrunner*®, večkratni zmagovalec tekme *UTMB (Ultra-Trail du Mont-Blanc)* ter številnih drugih tekem v gorskem teku in turnem smučanju. V zadnjih letih si je za izziv zadal postavljanje rekordnih časov na nekatere najvišje oziroma najbolj prepoznavne vrhove celin in njegovi uspehi so mu prinesli tudi naziv pustolovca leta 2014 po izboru revije National Geographic.

>>

Če smo v njegovi prvi knjigi *Teči ali umreti* (Celjska Mohorjeva družba, 2012) spremljali njegovo otroško in mladostniško spoznavanje s svetom športa in tekmovanj ter se skupaj z njim veselili njegovih prvih zmag in rekordov, je Jornetova druga knjiga bolj razmišljujoča in nam odpira globine zmagovalčeve duše, v kateri je vedno dovolj prostora tudi za strahove, bolečine in razočaranja nad sabo.

Kilian Jornet je že presegel svoje mladostne idole, premagal je vse izzive, ki se jih je lotil, in dosegel nekaj nepredstavljenih rekordov. Je človek, ki je uresničil svoje sanje, a želi sanjati še naprej.

Odlomek iz knjige

Do tega trenutka me je pogled na osem tisoč metrov visoki Gosainthan tako priklenil, da sploh nisem bil pozoren na to, kar me obdaja čisto blizu. Stojiva na ostrem gorskem robu, širokem le nekaj centimetrom, ki se strmo spušča kakih dvesto metrov do velikega ledenika in moren, iznad katerih se dviga stena Gosainthana. Končno je čisto blizu ...

Tanka črta snega ločuje Nepal od kitajskih dolin Tibeta. Eno drobno črto med tisočimi linijami grebenov so ljudje izbrali in jo določili za mejo. V teh dneh sem videl veliko mej, a nobene tako nesmiselne, kot je ta. V tej črti ne vidim meje, vidim le zasnežen greben in z belim snegom pokrito pobočje, spuščajoče se proti severu.

»Predstavljaš si, da je sneg pršen ...« rečem, si zatisnem pancerce ter pripravim smuči za spust, pri tem pa gledam strmo pobočje pod seboj.
»Grem prvi?«

»Pojdi! Uživaš, ko zaorješ po deviškem snegu, kaj? Poženi se, egoist!«

Je plezati po gorah egoistično? Je egoistično zasledovati svoje sanje, pa čeprav nikomur ne služijo? Je egoistično, da želimo prečkati to mejo, da bi zadovoljili svoje muhe in želje, čeprav bi pri tem našli smrt, medtem ko jo drugi ljudje prečkajo v nasprotni smeri, bežeč od zatiranja in iščoč boljše življenje? Ali pa bi morda bilo egoistično, da se ne bi borili zase, za to, o čemer smo nekoč sanjali?

»Hvala!«

»Pa pripravi se na hiter vzpon, če slučajno srečamo kakega kitajskega vojaka!«

»Uf, še sreča, da ni nikogar,« rečem v smehu in poskakujem po snegu, da preskusim, kako trd je.

»Pozimi še muh ni tukaj gori! Ta prelaz je previsok, da bi Tibetanci bežali čezenj v Nepal. Le spomladi pridejo preverit, da ni slučajno kake odprave brez dovoljenja. Ampak zdaj, ko je tibetanska meja zaprta, si niti predstavljati ne morejo, da bi bil kdo tu.«

Aleksander se prikaže šele za drugo oviro serakov, kakih tristo metrov nižje. Odločiva se, da bova nadaljevala pot, poiskala primeren prostor za šotor pri vznožju stene in ga počakala tam. S smuči snamem kože; končno vsaj malo spusta, in to po treh dneh nenehnega vzpenjanja. Pobočje je zelo strmo in sneg zelo trd; začnem drseti s cepinom v roki, dokler se mi smuči ne udrejo v globlji sneg in lahko zataknem cepin za nahrbtnik ter naredim prvi zavoj. Teža nahrbtnika me zanese na levo, da skoraj izgubim ravnotežje in padem, a takoj spet najdem ravnotežje in začnem sproščeno vijugati po globokem snegu ter uživati kljub višini. Pobočje je res zelo strmo, a užitek pri smučanju po pršiču na sedem tisoč metrih višine je nepopisen. Približujem se razpoki in brez pomišljanja se poženam po liniji maksimalnega naklona. Z veliko hitrostjo preskočim široko poč, se stisnem v položaj jajca, da obdržim zagon in prečkam ledeniško ravnico do moren na drugi strani. Hitrost se postopoma upočasnjuje in začetni moram potiskati z rokami, da pridem do nasprotnega roba ledeniškega jezika. Iz tibetanske doline se začne dvigati gosta megla ter prekrije vso površino ledenika, tako da vidljivost pade na komaj nekaj deset metrov. Thomas, ki je za menoj, je izginil v sivi gošči. Kmalu pridem do globeli, ki kot kak jarek ločuje ledenik od morene. Tam poiščem dovolj raven teren, kjer bi lahko postavili šotor. Megla je prekrila sonce in s tem zadušila tudi vso njegovo toploto. Pritisne neznanški mraz in začenja snežiti. Hitim ravnati teren za šotor.

»Jebenti, šotor ima Aleksander!«

